

resten af Folketinget. Men jeg vil godt efterlyse en tilsvarende åbenhed hos dem, der har fremsat forslaget, så vi finder frem til en fremgangsmåde, som også reelt er både overkommelig og meningsfuld, så det ikke bliver alle mulige ganske små ting, man giver sig i kast med, men kun det, der har principiel rækkevidde.

Ester Larsen (V):

Jeg er glad for at kunne konstatere, at der er en stor og bred tilslutning i Folketinget til forslaget.

Til regeringspartierne vil jeg sige, at jeg er glad for, at der er enighed om intentionerne bag en del af forslaget. Men når nu enigheden er så stor, ville det jo være uforståeligt, hvis man ikke lod det komme an på en prøve, og jeg tror, vi skal gennemføre en sådan prøve.

Vi har fremsat forslaget, fordi der er to hovedintentioner, vi gerne vil have opfyldt, og jeg hørte ministeren omtale den ene, men ikke den anden. For det første er det væsentligt i et demokrati, at der er så megen åbenhed omkring og indsigt i den offentlige forvaltning som overhovedet muligt, og den intention hørte jeg ikke blive bakket op af regeringspartierne.

Ministeren sagde, at vi skal følge nævnsmedlemmernes råd om, hvordan offentliggørelsen skal ske, men jeg føler, vi har behov for at få offentlig indsigt i nævnets arbejde, og derfor er det de uensurerede offentliggørelser, vi er interesserede i at få prøvet.

Den anden ting, som vi åbenbart alle sammen er dybt enige om, er, at det er vigtigt, at vi bruger klagesagerne til at forebygge, at fejl kan gentages. Det er rent faktisk sådan, at mange patienter direkte begrundet deres klagesag med, at noget lignende nødig skulle ske for andre patienter. Mange patienter har allerede i dag, hvor vi har den sparsomme offentliggørelse, en direkte forventning om, at klagesagen anvendes ved kvalitetssikring af patientbehandlingen.

Hvis vi ser på sundhedspersonalets holdning, kan vi se, at der er en umådelig stor interesse blandt fagfolk. Der er undersøgelser, der viser, at klagesagsbeskrivelser i bl.a. Ugeskrift for Læger læses af en meget stor procentdel af lægerne, og mange læger finder, at klagesager er nyttige i deres kvalitetssikring. Man har også været inde på, og her er vi heller ikke uenige, at det er vigtigt at bruge disse klagesagsafgørelser til at fastlægge regler og normer.

Jeg synes, det er meget fint, at man nu i Patientklagenævnet agter at udvide sin information og er gået i gang med at udsende nyhedsbreve om konkrete afgørelser. Det er fint, det er udmærket, og det skal på ingen måde forhindres; men det dækkes bare ikke af den del af vores beslutningsforslag, som rummer et ønske om offentlig indsigt og et ønske om at få uensurerede, usorterede afgørelser offentliggjort. Patientklagenævnet er specielt i sin konstruktion, og derfor skal man være særlig opmærksom på at sikre offentlig indsigt.

Der er ikke nogen form for ankeinstans for Patientklagenævnet, hvilket i sig selv egentlig er principielt betænkeligt. En påtale efter lægelovens § 6 opleves som noget alvorligt af langt de fleste læger, der udsættes for en sådan påtale, og i betænkning 1325, som danner grundlag for L 142, beskrives et ønske om en ankemulighed. Men ministeren har afvist at etablere en sådan, og derfor lægger lovforslag nr. L 142 ikke op til en ankeordning. Det lægger ikke op til, at sundhedspersoner, som har fået en påtale, kan få prøvet, om afgørelsen er rigtig, og derfor er det vigtigt, at der gennem offentliggørelse af anonymiserede klagesagsafgørelser skabes ordentlig offentlig indsigt i grundlaget for påbudsudstedelser og kritik. Offentlig adgang til afgørelser kan sikre en bred viden om, hvor meget eller hvor lidt der skal til, for at der udløses kritik, og en grundig belysning af, hvad der er gået galt, kan være med til at forhindre, at proceduren fører til, at endnu mere går galt.

Patientklagenævnet er i sit virke af domstolslignende karakter, men der er den væsentlige forskel mellem domstolene og nævnet, at nævnets afgørelse afsiges i lukkede rum i modsætning til domme. Det er derfor rimeligt, at nævnets afgørelser i lighed med domssamlinger bliver offentligt tilgængelige, og forsøget skulle gerne vise, hvordan det mest praktisk kan gøres muligt at lette offentlighedens adgang til anonymiserede afgørelser.

Det fremgår af det beskudne beslutningsforslag, at det er op til ministeren at vælge forsøgsformen og tilrettelægge forsøget, og jeg kan godt undre mig lidt over den enorme frygtsomhed, der kommer til udtryk over for et så beskeden ønske. Jeg kunne forstå al frygten og bekymringen, hvis vi var kommet med et beslutningsforslag om, at nu skulle der indføres en vedvarende ordning med offentliggørelse af samtlige afgørelser. Det ligger der ikke i forslaget, og jeg vil håbe, at vi i udvalget kan stå